

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Koman

Protokolant: Aneta Bińkowska

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce jawnej z siedzibą w C., Z. P., C. H., T. G., L. H. (1), J. R., M. H. i P. R.

o zapłatę

na skutek zarzutów Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1) od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. w dniu 30 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09

1. uchyla w całości w stosunku do Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1) nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 30 października 2009 roku wydany w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09;

2. zasądza solidarnie od Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 54.624,19 zł. (pięćdziesiąt cztery tysiące sześćset dwadzieścia cztery złote 19/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2009 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z zastrzeżeniem solidarnej odpowiedzialności wyżej wymienionych pozwanych z (...) spółką jawną z siedzibą w C., wynikającej z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. w dniu 30 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09 oraz z zastrzeżeniem solidarnej odpowiedzialności wyżej wymienionych pozwanych z J. R., M. H. i P. R., wynikającej z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. w dniu 24 września 2010 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09;

3. oddala powództwo w stosunku do Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1) w pozostałym zakresie;

4. zasądza solidarnie od Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2.833,28 zł. (dwa tysiące osiemset trzydzieści trzy złote 28/100) tytułem kosztów procesu, z zastrzeżeniem solidarnej odpowiedzialności wyżej wymienionych pozwanych z (...) spółką jawną z siedzibą w C., wynikającej z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. w dniu 30 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09 oraz z zastrzeżeniem solidarnej odpowiedzialności wyżej wymienionych pozwanych z J. R., M. H. i P. R., wynikającej z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. w dniu 24 września 2010 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09;

5. nakazuje pobrać od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. kwotę 1.100,76 zł. (jeden tysiąc sto złotych 76/100) tytułem części opłat i wydatków pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa;

6. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. kwotę 4.327,64 zł. (cztery tysiące trzysta dwadzieścia siedem złotych 64/100) tytułem części opłat i wydatków pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa, od uiszczenia których Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1) zostali zwolnieni;

7. przyznaje radcy prawnemu M. B. kwotę 3.600 zł. (trzy tysiące sześćset złotych), powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, za udzielenie Z. P., C. H. i T. G. nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu i poleca Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu dla Warszawy M. w W. wypłacić powyższą kwotę z sum budżetowych Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 08 września 2016 roku

Pozwem z dnia 29 października 2009 r. (data prezentaty biura podawczego Sądu) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym solidarnie od pozwanych (...) spółki jawnej z siedzibą w C., Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1), J. R., M. H. i P. R. kwoty 68.518,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 września 2009 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie solidarnie od w/w pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powód jest w posiadaniu weksla płatniczego wystawionego na jego zlecenie przez pozwaną spółkę jawną i przez pozwanych za wyjątkiem P. R., a poręczonego przez wszystkich pozwanych za wyjątkiem (...) spółka jawna z siedzibą w C., wypełnionego wobec niewywiązania się przez wszystkich pozwanych oraz pozwaną spółkę z zawartej z powodem umowy leasingu nr K 101396. Podniesiono także, że mimo wezwania do wykupu weksla, pozwani nie spłacili zobowiązania ani nie podjęli w tym zakresie żadnych czynności zmierzających do ugodowego zakończenia sporu. (pozew – k. 2-4).

W dniu 30 października 2009 r. Sąd Rejonowy dla (...) w W. II Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym orzekając, iż pozwani (...) **Spółka jawna z siedzibą w C., Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1)** zobowiązani są solidarnie zapłacić powodowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 68.518,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 września 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.474,00 zł tytułem kosztów procesu. **Nakaz zapłaty stał się prawomocny z dniem 11 stycznia 2013 r. wobec pozwanego (...) Spółki jawnej z siedzibą w C..** (nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – k. 35).

W dniu 23 grudnia 2009 r. zarzuty od powyższego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wnieśli skutecznie pozwani **Z. P. i T. G.**. Pozwani ci zaskarżyli nakaz zapłaty w całości oraz wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu.

Pozwani Z. P. i T. G. zgłosili następujące **zarzuty**:

- 1) uzupełnienie weksla niezgodnie z treścią złożonej deklaracji wekslowej jak również z treścią umowy leasingu i ogólnych warunków umowy leasingu, a co za tym idzie, zarzut naruszenia przepisu art. 10 Prawa wekslowego;
- 2) brak ze strony powoda przedstawienia weksla do zapłaty w sposób przewidziany przepisami Prawa wekslowego, a co za tym idzie, zarzut naruszenia art. 38 Prawa wekslowego;
- 3) zarzut ze stosunku podstawowego łączącego strony umowy leasingu tj. nieprawidłowe określenie kwoty zobowiązania pozwanej Spółki jawnej, za które pozwani ci poręczyli, w świetle przepisów Kodeksu cywilnego oraz umowy leasingu o nr K 101396 (wraz z aneksami) jak również ogólnych warunków umowy leasingu, a co za tym idzie, naruszenie normy art. 709¹⁵ k.c. w zw. z art. 65 k.c.

Powołując się na treść pkt 10.9 ogólnych warunków umowy leasingu, pozwani wskazywali, że skoro przedmiot leasingu został zwrócony przez korzystającego to wartość zwróconego przedmiotu leasingu winna zostać uwzględniona przy

rozliczeniu, zgodnie z postanowieniami umowy, ogólnymi warunkami umowy leasingu oraz zapisami k.c. (zarzuty pozwanych Z. P. i T. G. – k. 42-46).

W dniu 22 grudnia 2009 r. pozwany **L. H. (1)** wniósł zarzuty od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 30 października 2009 r. Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany L. H. (1) zgłosił następujące **zarzuty**:

- 1) potrącenia oparty na przepisie art. 493 § 3 k.p.c. oraz art. 485 § 2a k.p.c.;
- 2) naruszenia art. 10 Prawa wekslowego w związku z art. 65 k.c.;
- 3) naruszenia przepisu art. 709¹⁵ k.c., w zakresie określenia kwoty zobowiązania oraz określenia terminu dochodzenia roszczenia;
- 4) naruszenia art. 10 Prawa wekslowego, poprzez wypełnienie weksła niezgodnie z deklaracją wekslową.

Pozwany L. H. (1) podniósł, iż powód nie przedstawił dokumentu wypowiedzenia umowy leasingu o nr (...), a tym samym nie wykazał, że umowa została skutecznie rozwiązana. Z tego względu żądanie pozwu, w ocenie pozwanego, jest przedwczesne. Podał również, że zwrócony tytułem rozliczenia umowy leasingu przedmiot posiada wartość przekraczającą wartość dochodzonego roszczenia, na co wprost wskazuje polisa ubezpieczeniowa i wskazana w niej wartość ubezpieczonego przedmiotu. Z tej racji pozwany zgłosił zarzut potrącenia oparty o wymienione powyżej przepisy. (zarzuty pozwanego L. H. (1) – k. 54-59).

Postanowieniami z dnia 06 sierpnia 2010 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla (...) w W. w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09 **zwolnił pozwanego T. G. oraz pozwanego Z. P. od obowiązku uiszczenia opłaty od zarzutów.** (postanowienie – k. 74; postanowienie – k. 75).

Następnie w dniu 24 września 2010 r. Sąd Rejonowy dla (...) w W. II Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym orzekając, iż pozwani **I. R., M. H. i P. R.** zobowiązani są solidarnie zapłacić powodowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 68.518,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 września 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.474,00 zł tytułem kosztów procesu. **Nakaz zapłaty z dnia 24 września 2010 r. uprawomocnił się w stosunku do wymienionych w nim pozwanych w dniu 10 listopada 2010 r.** (nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – k. 91).

Postanowieniem z dnia 24 września 2010 r. Sąd Rejonowy dla (...) w W. II Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09 **odrzucał zarzuty pozwanych M. H., P. R., J. R. oraz L. H. (2)** od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 30 października 2009 r. Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 04 listopada 2010 r. (postanowienie – k. 92; postanowienie o sprostowaniu omyłki – k. 314).

W dniu 12 maja 2011 r. zarzuty od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 30 października 2009 r. wniósł skutecznie pozwany **C. H.** Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany C. H. zgłosił następujące **zarzuty**:

- 1) uzupełnienia weksła niezgodnie z treścią złożonej deklaracji wekslowej jak również z treścią umowy leasingu i ogólnych warunków umowy leasingu, a co za tym idzie, naruszenie przepisu art. 10 Prawa wekslowego;
- 2) brak ze strony powoda przedstawienia weksła do zapłaty w sposób przewidziany przepisami Prawa wekslowego, a co za tym idzie naruszenie art. 38 Prawa wekslowego;

3) zarzut ze stosunku podstawowego łączącego strony umowy leasingu, tj. zarzut nieprawidłowego określenia kwoty zobowiązania pozwanej Spółki jawnej, za które pozwani ci poręczyli, w świetle przepisów Kodeksu cywilnego oraz umowy leasingu o nr K 101396 (wraz z aneksami) jak również ogólnych warunków umowy leasingu, a co za tym idzie zarzut naruszenia normy art. 709¹⁵ k.c. w zw. z art. 65 k.c.

Pozwany C. H. podniósł również, że powód do chwili obecnej nie przedstawił mu weksla załączonego do pozwu w sposób przewidziany w Prawie wekslowym. Powołując się na treść art. 38 Prawa wekslowego, pozwany dowodził, że przedstawienie weksla do zapłaty polega na okazaniu go wystawcy weksla oraz poręczycielowi wekslowemu oryginału weksla z jednoczesnym wezwaniem go do zapłaty. Za przedstawienie weksla nie może być uznane samo wezwanie do zapłaty bez równoczesnego okazania oryginału weksla, bądź okazanie samej jego kserokopii. W ocenie pozwanego, również doręczenie stronie nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu nie może wywoływać takich skutków. (zarzuty pozwanego C. H. – k. 141-144).

Postanowieniem z dnia 05 października 2011 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla (...) w W. w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09 **zwolnił pozwanego L. H. (1) od obowiązku uiszczania opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym.** (postanowienie – k. 163).

Postanowieniem z dnia 04 listopada 2011 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla (...) w W. w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09 **zwolnił pozwanego C. H. od obowiązku uiszczania opłaty sądowej od zarzutów oraz ustanowił na jego rzecz pełnomocnika z urzędu.** Na pełnomocnika z urzędu pozwanego (...) w O. wskazała r. pr. M. B.. (postanowienie – k. 175; pismo (...) w O. – k. 180).

Postanowieniami z dnia 09 marca 2012 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09 **ustanowił dla pozwanego Z. P. i pozwanego T. G. pełnomocnika z urzędu.** Na pełnomocnika z urzędu pozwanego (...) w O. wskazała r. pr. M. B.. (postanowienie – k. 226-227; pismo (...) w O. – k. 231).

Postanowieniem z dnia 07 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy dla (...) w W. II Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09, **odrzucał zarzuty wniesione przez pozwanego (...) Spółkę jawną z siedzibą w C..** Postanowienie to stało się prawomocne z dniem 11 stycznia 2013 r. (postanowienie – k. 259-259).

Ustosunkowując się do treści zarzutów wniesionych skutecznie przez pozwanych L. H. (1), Z. P., T. G. i C. H., powód wskazał, co następuje.

W jego ocenie zarzuty pozwanego C. H. winny zostać odrzucone z uwagi na brak ich wniesienia na urzędowym formularzu. Powód wyjaśnił również, że umowę leasingu nr K 101396 wypowiedziano (...) Spółce jawnej pismem z dnia 01 grudnia 2008 r. Według stanu na dzień sporządzenia wypowiedzenia zaległości pozwanej Spółki jawnej z tytułu umowy leasingu wynosiły: 383,98 euro z tytułu zaległych rat leasingowych, 88,07 euro z tytułu odsetek od tych zaległości oraz 96,086,27 zł tytułem odszkodowania w równowartości wynagrodzenia leasingowego, należnego po 1 grudnia 2008 r. a natychmiast wymagalnego wskutek wypowiedzenia umowy leasingu, skalkulowanego zgodnie z pkt 4.9 ogólnych warunków umowy leasingu. Powód wskazał również, że na dzień wypełnienia weksla (tj. 07 września 2009 r.) zaległości leasingobiorcy wynosiły:

1) 383,98 euro z tytułu zaległych rat leasingowych (wymagalnej na dzień 05 października 2008 r. w pozostałej do zapłaty kwocie 61,84 zł oraz 05 listopada 2008 r. w kwocie 322,13 zł), przeliczone na zł po kursie średnim pln/euro z dnia 07 września 2009 r. wg NBP, gdy 1 euro wynosiło 4,1249 pln, tj. 1.583,88 zł;

2) 164,65 euro z tytułu odsetek od tych zaległości (naliczone wg stopy określonej w pkt 4.6 ogólnych warunków umowy leasingu, tj. w podwójnej stawce ustawowej), których termin wymagalności zapadł przed dniem wypowiedzenia umowy, przeliczone na zł po kursie średnim pln/euro z dnia 07 września 2009 r. wg NBP, gdy 1 euro wynosiło 4,1249 zł;

3) 58,086,27 zł z tytułu wynagrodzenia leasingowego, które wskutek przedterminowego wypowiedzenia umowy stało się natychmiast wymagalne (w umowie nazwane odszkodowaniem – kwotą bazową). W skład tej kwoty wchodzi raty pozostałe do uiszczenia do końca umowy, tj. poczynając od wymagalnej na dzień 05 grudnia 2008 r. włącznie oraz wartość resztowa (czyli wszystkie opłaty, jakie korzystający obowiązany był uiścić tytułem umowy) przeliczone wg pkt 4.9 ogólnych warunków umowy leasingu. Powód wyjaśnił, że kwotę tę, początkowo skalkulowaną na 96.086,27 zł pomniejszono o wartość zagospodarowania poleasingowego przedmiotu poprzez sprzedaż, z dniem zagospodarowania, tj. 38.000,00 zł dnia 03 czerwca 2009 r.;

4) 16.566,08 zł tytułem dalszych odsetek za zwłokę liczonych od odszkodowania od dnia następnego po dniu wypowiedzenia umowy do wypełnienia weksla.

Powód wskazał również, że wysokość roszczenia przewyższała wartość kwoty wekslowej, zatem weksel uzupełniono na równowartość pierwszych trzech wymienionych kwota, a jedynie częściowo tej ostatniej.

Powód ponadto podniósł, iż wszyscy pozwani, którzy skutecznie wnieśli zarzuty nie byli stroną umowy leasingu o nr K 101396. Tym samym pozwanych tych nie łączył stosunek podstawowy, nie byli też stroną porozumienia wekslowego. Z tego względu pozwany, jako poręczycielom, nie przysługują na gruncie niniejszej sprawy zarzuty na podstawie art. 17 Prawa wekslowego. W ocenie powoda pozwani poręczyciele nie mogą powoływać się na zarzuty dotyczące zasad rozliczenia umowy leasingu, na które może powoływać się wyłącznie leasingobiorca. Powód dodał również, iż wskazał pozwany gdzie mogą zapoznać się z treścią uzupełnionego weksla, co jego zdaniem spełnia wymogi prawidłowego przedstawienia weksla do zapłaty. Co więcej, nieprzedstawienie weksla do zapłaty w terminie nie skutkuje uchynieniem odpowiedzialności dłużników wekslowych. (pismo powoda z dnia 26.04.2013 r. – k. 281-283v.).

Przed zamknięciem rozprawy strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 listopada 2007 r. pomiędzy powodem (...) sp. z o.o. w W. (dalej również jako - "powód"), a (...) Spółką jawną z siedzibą w C. (dalej również jako - " (...) Sp. j.") została zawarta umowa leasingu operacyjnego o nr K 101396. Przedmiotem tej umowy była naczepa ciężarowa oznaczona nazwą " (...)" (dalej również jako - "przedmiot leasingu").

W umowie leasingu nr K 101396 strony określiły, że zaczyna ona obowiązywać od dnia zawarcia, a kończy się z upływem ostatniego dnia okresu, za który należna jest ostatnia rata wynagrodzenia (§ 4 umowy leasingu). Odnośnie wynagrodzenia strony ustaliły, że płatne jest w ratach zgodnie z załącznikiem nr 1 oraz że pierwsza rata wymagalna jest przed zaciągnięciem przez finansującego zobowiązań wobec zbywcy przedmiotu leasingu, pozostałe raty płatne są z góry w terminie do każdego 5 dnia miesiąca. Korzystający zobowiązał się do ustanowienia na rzecz finansującego zabezpieczenia w postaci weksla własnego in blanco poręczonego z deklaracją wekslową. Łączna liczba rat (wraz z pierwszą ratą w wysokości 1.561,60 euro) wynosiła 61.

Stosownie do zapisów punktu 4.9 ogólnych warunków leasingu (dalej również jako - "OWUL") „Wszelkie rozliczenia między finansującym i korzystającym związane z wypowiedzeniem lub wygaśnięciem umowy leasingu przed upływem okresu jej trwania dokonywane będą w oparciu o kwotę bazową stanowiącą równowartość sumy wszystkich przewidzianych w umowie, a nie zapłaconych rat oraz raty końcowej (wartości resztowej) określonej w umowie, zdyskontowanych stopą odpowiednio WIBOR 3M (w przypadku gdy raty określone są w złotych), (...) 3M (w przypadku, gdy raty nominowane są w EURO lub innych walutach Unii Europejskiej) lub LIBOR 3M (w przypadku, gdy raty nominowane są w innych walutach) z dnia zawarcia umowy. W przypadku, gdy wynagrodzenie jest ustalane w walucie obcej, kwota bazowa jest przeliczana na PLN przy zastosowaniu kursu sprzedaży dewiz Banku (...) S.A. dla transakcji leasingowych obowiązującego w dniu wypowiedzenia lub wygaśnięcia umowy leasingu, o którym mowa powyżej."

Zgodnie z zapisami punktu 10.9 OWUL „W przypadku wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym, korzystający zobowiązuje się bezzwłocznie bez dodatkowego wezwania, zwrócić przedmiot leasingu, na własny koszt

i ryzyko do miejsca i w terminie wskazanym przez finansującego oraz zapłacić wszelkie zaległe należności wraz z odsetkami, wynikającymi z pkt. 4.6. **Jeżeli kwota netto uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu** (lub wartość netto tego przedmiotu leasingu przyjęta w kolejnej umowie leasingu) będzie niższa od kwoty bazowej o której mowa w pkt. 4.9 korzystający zobowiązuje się zapłacić na pisemne wezwanie finansującego i we wskazanym przez niego terminie i kwocie, odszkodowanie nie wyższe niż różnica pomiędzy kwotą bazową, a uzyskaną ceną netto sprzedaży przedmiotu leasingu (lub wartością netto tego przedmiotu przyjętą w kolejnej umowie leasingu), powiększone o odsetki wg stopy przewidywanej w pkt. 4.6 liczone od kwoty bazowej począwszy od dnia wypowiedzenia umowy do dnia zapłaty. Korzystającemu w takim przypadku nie przysługują żadne roszczenia wobec finansującego. Postanowienia punktu 7.4. stosuje się odpowiednio."

Stosownie do zapisów pkt. 4.7 OWUL, w brzmieniu ustalonym przez strony w § 7 ust. 2 umowy leasingu nr K 101396 "Korzystający zobowiązany jest płacić raty w umówionych terminach. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący wyznaczy korzystającemu dodatkowy termin do zapłaty zaległości. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego przez finansującego terminu, finansujący ma prawo wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym. W takim przypadku wszelkie należności korzystającego wobec finansującego, finansujący ma prawo przeliczyć na PLN przyjmując kurs sprzedaży dewiz Banku (...) S.A. dla transakcji leasingowych, obowiązującym w dniu wypowiedzenia umowy leasingu."

(dowody: umowa leasingu nr K 101396 - k. 285-287; załącznik nr 1 do umowy leasingu nr K 101396 zawierający tabelę rat wynagrodzenia - k. 288; OWUL - k. 289-289v; terminarz płatności rat leasingowych - k. 290-291; odpis z KRS - k. 9-34).

Na zabezpieczenie roszczeń z tytułu zawartej umowy leasingu nr K 101396 (...) Sp. j. podpisała weksel gwarancyjny in blanco. Zgodnie z deklaracją wekslową powód miał prawo wypełnić przedmiotowy weksel w przypadku naruszenia przez wystawcę warunków umowy leasingu w każdym czasie, na sumę odpowiadającą wszelkim zobowiązaniom finansowym wystawcy wobec powoda wynikającym z zawartej umowy leasingu oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swojego uznania, zawiadamiając o tym wystawcę listem poleconym za zwrotnym poświadczeniem odbioru – wskazując jako miejsce płatności weksla Bank (...) S.A. w W.. Za wystawcę poręczyli pozwani L. H. (1), Z. P., T. G., C. H., M. H., J. R. i P. R..

(dowody: weksel - k. 6 oraz k. 266, pozycja w kasie panczernej 507/09; deklaracja wekslowa - k. 294).

(...) Sp. j. nie uiściła wymagalnych rat leasingowych zgodnie z terminarzem spłat tj. rat wymagalnych od dnia 05 grudnia 2008 r. (od 13 raty), co stało się przyczyną wypowiedzenia przez powoda w dniu 01 grudnia 2008 r. umowy leasingu o nr K 101396, po wcześniejszym bezskutecznym upływie dodatkowego terminu zakreślonego (...) Sp. j. do zapłaty zaległych rat leasingowych. Jednocześnie powód wezwał (...) Sp. j. do zapłaty zaległych rat leasingowych wynikających z umowy w kwocie 383,98 euro oraz odsetek umownych w kwocie 88,07 euro - łącznie kwoty 472,05 zł. Powód wezwał też (...) Sp. j. do zwrotu na parking (...) Sp. z o. o. znajdujący się w W. przy ul. Posąg 7 Panien 10 przedmiotu leasingu w terminie nie dłuższym niż do dnia 31 grudnia 2008 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy leasingu nr K 101396 - k. 292).

Po terminowym zwrocie przedmiotu leasingu powód zagospodarował przedmiot leasingu (tj. naczepę oznaczoną nazwą " (...)) w ten sposób, że dokonał w dniu 03 czerwca 2009 r. jego sprzedaży na rzecz P.W. S.-L. Sp. j. z siedzibą w M. za cenę 46.360 zł brutto.

(dowód: faktura VAT za sprzedaż przedmiotu leasingu z dnia 03.07.2009 r. - k. 293)

Rzeczywista wartość przedmiotu leasingu (tj. naczepy oznaczonej nazwą " (...)) w dniu sprzedaży (tj. w dniu 03 czerwca 2009 r.) wynosiła kwotę 55.200 zł brutto (tj. 45.245,90 zł netto).

(dowód: opinia biegłego sądowego J. C. z lutego 2014 r. – k. 418-426; opinia uzupełniająca biegłego sądowego J. C. z listopada 2014 r. – k. 490-496; opinia uzupełniająca ustna biegłego sądowego J. C. z dnia 12.04.2016 r. – k. 551-552 oraz nagranie na płycie DVD – k. 553, min. od 00:05:40 do 00:15:33).

Pismem z dnia 07 września 2009 r. powód zawiadomił (...) Sp. j. o wypełnieniu przedmiotowego weksla kwotą 68.518,58 zł i poinformował, iż oczekuje zapłaty tejże kwoty do dnia 22 września 2009 r. Wskazał, iż z oryginałem weksla można zapoznać się w miejscu jego płatności, tj. w siedzibie Banku (...) S. A. w W.. Pisma tożsamej treści zostały skierowane również do wszystkich poręczycieli wekslowych.

(dowód: pismo powoda z dnia 07.09.2009 r. - k. 7)

Faktyczne zobowiązanie pozwanych wynosiło na dzień wystawiania weksla 56.980,19 zł. Część umowy leasingu podlegająca dyskontowaniu, zgodnie z zapisem punktem 4.9 OWUL, stopą dyskontowaną (...) 3M (wynoszącą 3,82) z dnia 01 grudnia 2008 r., będącego dniem wypowiedzenia umowy leasingu nr K 101396, stanowi kwotę 26.290,08 euro i odpowiada sumie 48 niespłaconych przez (...) Sp. j. rat leasingowych - tj. od 13 raty leasingowej płatnej do dnia 05 grudnia 2008 r. włącznie do końca umowy oraz wartości końcowej. Zweryfikowana, po dyskontowaniu z zastosowaniem powyższych parametrów całkowita wartość netto umowy leasingu nr K 101396 według stanu na dzień 01 grudnia 2008 r. odpowiada kwocie 30.739,56 euro. Należności zafakturowane, ale nie zapłacone przez (...) Sp. j. oraz odsetki od zaległych rat leasingowych stanowią łącznie według stanu na dzień 01 grudnia 2008 r. równowartość kwoty 472,05 euro. Łączna należność brakująca do zamknięcia bilansu umowy leasingu nr K 101396 według stanu na dzień 01 grudnia 2008 r. stanowi równowartość netto kwoty 24.319,09 euro, co przy zastosowaniu kursu 3, (...) złotego/euro stanowi kwotę 92.624,19 zł. Po pomniejszeniu tejże kwoty o rzeczywistą wartość przedmiotu leasingu zagospodarowanego przez powoda w dniu 03 czerwca 2009 r. w kwocie 45.245,90 zł netto bilans zamknięcia przedmiotowej umowy leasingu wyniósł ostatecznie kwotę 47.378,29 zł (92.624,19 zł - 45.245,90 zł).

(dowód: opinia biegłego sądowego L. W. z dnia 18.05.2014 r. – k. 446-449).

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd w głównej mierze ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone do akt niniejszego procesu jako, że ich autentyczność oraz treść nie były przez strony kwestionowane. Dodatkowo, na poparcie dokonanych ustaleń, Sąd skorzystał również z opinii sporządzonych przez biegłego sądowego z zakresu rachunkowości L. W. oraz przez biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa J. C. (w tym uzupełniających), które stanowiły wiarygodny materiał dowodowy, były one bowiem spójne i kompletne oraz sporządzone zgodnie z zasadami przewidzianymi w dyspozycji art. 278-291 k.p.c.

Warto także zaznaczyć, że wiele z powołanych powyżej okoliczności Sąd mógł uznać za ustalone już na zasadzie art. 229 i 230 k.p.c. Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając na uwadze powyższe przepisy Sąd za bezsporne uznał to, że zanim powód wypowiedział pozwanym umowę leasingu, określił im dodatkowy termin na zapłatę zaległych rat leasingowych. Pozwani bowiem nie kwestionowali treści pisma z zawartym w nim oświadczeniem powoda o wypowiedzeniu umowy i informacją o bezskutecznym upływie zakreślonego im przez powoda terminu na zapłatę zaległości w ratach leasingu. Fakt doręczenia im wypowiedzenia potwierdza również to, że pozwani w terminie zwrócili powodowi przedmiot leasingu, zaś żądanie zwrotu leasingu oraz termin i miejsce jego zwrotu było określone właśnie w piśmie o wypowiedzeniu umowy leasingu. Pozwani także nie kwestionowali tego, że pismo powoda zatytułowane "Przedstawienie weksla do zapłaty" z dnia 07 września 2009 r. rzeczywiście zostało im doręczone. Pozwani podnieśli jedynie zarzut, że taka forma przedstawienia weksla do zapłaty nie spełnia ustawowych wymagań zawartych w Prawie wekslowym. Z tych względów doręczenie pozwanym wymienionego pisma, podobnie jak doręczenie im wypowiedzenia umowy pozostawało w sprawie bezsporne w świetle art. 229-230 k.p.c. Wątpliwości Sądu jak i stron postępowania nie budziła wartość rat leasingowych nieuiszczonych do końca umowy przez pozwanych (tj. 48 rat).

Warto także nadmienić, że wezwane do wypowiedzenia się w kwestii opinii sporządzonej przez biegłego L. W. strony nie zajęły stanowiska, co pozwala Sądowi stwierdzić, że w istocie opinia ta nie była kwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie za bezsporne należało uznać, że powód w dniu 27 listopada 2007 r. zawarł z pozwaną (...) Sp. j. umowę leasingu o nr K 101396, której przedmiotem było oddanie korzystającemu naczepy ciężarowej. Poza sporem pozostawał również fakt, że umowa ta była podstawą do wystawienia weksla in blanco, stanowiącego zabezpieczenie jej należytego wykonania przez korzystającego. Wystawcą przedmiotowego weksla in blanco był pozwany Tras (...) Sp. j. Nie ulega również żadnym wątpliwościom, że m.in. pozwani Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1) byli poręczycielami tego weksla. Każdy z wymienionych pozwanych własnoręcznie podpisał się bowiem na odwrocie tego weksla pod słowem - "poręczam". Wymienieni pozwani odpowiadają zatem jako poręczyciele wekslowi. Ich odpowiedzialność za zobowiązanie wekslowe oparta jest na przepisach art. 32 ust. 1 w zw. z art. 103 ust. 1 Prawa wekslowego. Natomiast w myśl art. 31 w zw. z art. 103 ust. 3 Prawa wekslowego poręczenie wekslowe umieszcza się na wekslu lub na przedłużku. Oznacza się je słowem "poręczam" lub innym zwrotem równoznacznym i podpisuje. W braku wskazania za kogo udzielono poręczenia uważa się, że poręczenia udzielono za wystawcę. Pozwani ci poręczyli więc za wystawcę (...) Sp. j.

Podstawą wywodzonego przez powoda roszczenia był weksel własny in blanco. Należy wyjaśnić, że weksel jest papierem wartościowym, ucieleśniającym bezwarunkowe i abstrakcyjne zobowiązanie pieniężne osób, które złożyły na nim podpisy. Zobowiązanie powstałe na skutek podpisania weksla podlega regulacjom Prawa wekslowego. Zwykle weksel in blanco składany jest na zabezpieczenie wiarygodności lub na zabezpieczenie roszczeń mogących powstać w przyszłości z tytułu szkód i strat, jakie może spowodować wystawca weksla. Wystawca weksla może zabezpieczać swoje własne zobowiązania lub zobowiązanie ze stosunku podstawowego, w którym nie jest dłużnikiem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 marca 2004 r., II CK 103/03, Prawo Bankowe 2005, nr 5, s. 6). Poręczenie udzielone na wekslu in blanco także zabezpiecza zapłatę weksla, a nie wykonanie zobowiązania zabezpieczonego wekslem.

W ocenie Sądu chybione okazały się zarzuty pozwanych odnośnie braku przedstawienia weksla do zapłaty. Wbrew ich stanowiskom wymóg przedstawienia weksla do zapłaty, przewidziany w art. 38 Prawa wekslowego, nie łączy się z koniecznością jego fizycznego okazania dłużnikowi głównemu. Poinformowanie wystawcy weksla własnego o możliwości zapoznania się z oryginałem weksla w dniu oraz w miejscu jego płatności może być uznane za spełnienie wymogów określonych w tym przepisie. W takim wypadku przedstawienie weksla do zapłaty następuje nie z chwilą wystosowania do wystawcy stosownego zawiadomienia, ale w dniu, w którym mógł on faktycznie dokonać oględzin weksla i ustalić, czy jest zobowiązany do zapłaty (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., sygn. akt IV CSK 132/05, LEX nr 195420; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 r., sygn. akt III CKN 322/00, LEX nr 47610). Skoro powód w piśmie z dnia 07 września 2009 r. poinformował wystawcę (...) Sp. j o uzupełnieniu weksla, wskazał datę jego płatności, kwotę o jaką został uzupełniony i powiadomił, że z oryginałem weksla można zapoznać się w siedzibie Banku (...) S. A. w W., będącą miejscem płatności weksla zgodnie z deklaracją wekslową, stwierdzić zatem należało, iż weksel ten został prawidłowo przedstawiony do zapłaty jego wystawcy w dniu wskazanym przez powoda tj. w dniu 07 września 2009 r. Pisma tożsamej treści zostały skierowane również do poręczycieli wekslowych, czego pozwani w toku niniejszego procesu nie kwestionowali.

Wypada również dodać, że przedstawienie weksla do zapłaty nie jest warunkiem powstania roszczenia, na co słusznie wskazywał powód w piśmie stanowiącym odpowiedź na zarzuty od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Brak tej czynności powoduje jedynie, stosownie do art. 53 Prawa wekslowego, utratę prawa wobec zwrotnych dłużników wekslowych. Odpowiedzialność dłużników głównych – akceptanta weksla trasowanego i wystawcy weksla własnego pozostaje bez zmian. Nie ulega zmianie również zobowiązanie awalistów (poręczycieli wekslowych). Zgodnie z art. 32 ust. 1 Prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 października 2003 r., sygn. akt V CK 241/02, LEX nr 175961; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 05 czerwca 2001 r., sygn. akt I ACa 196/01, LEX nr 51691). Wobec tego pozwani, jako dłużnik

główny i jego poręczyciele, odpowiadali wekslowo niezależnie od tego, czy weksel przedstawiono do zapłaty czy też czynności tej zaniechano.

W świetle twierdzeń powoda zawartych w jego piśmie z dnia 26 kwietnia 2013 r. (k. 281-283v.), znamionnym dla sprawy jest to, że Prawo wekslowe nie określa wprost, jakimi zarzutami może zasłaniać się wobec posiadacza weksla poręczyciel wekslowy. Skoro jednak odpowiada tak samo, jak ten za kogo poręczył (art. 32 Prawa wekslowego) przysługuje mu prawo podnoszenia także wszelkich zarzutów, jakie przysługują wystawcy weksla. Zgodnie z poglądem przyjmowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poręczyciel, który udzielił poręczenia na wekslu in blanco, może do czasu indosowania weksla przez remitenta powoływać się na wypełnienie weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1963 r., II CR 249/63, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 1997 r., II CKN 185/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2003 r., III CK 35/02). Przytoczone stanowisko zyskało aprobatę i można je uznać w orzecznictwie za utrwalone.

Odnosząc się do uwag zaprezentowanych we wcześniejszym akapicie należy wskazać, że pozwani podnieśli w toku niniejszego procesu m.in. zarzut, że weksel załączony do pozwu został wypełniony niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej tj. na kwotę inną niż należna wierzycielowi na podstawie stosunku leasingu. Wbrew twierdzeniom powoda zawartym w jego piśmie z dnia 26 kwietnia 2013 r. (k. 281-283v.) pozwani, jako poręczyciele wekslowi, byli uprawnieni do złożenia takiego zarzutu. Zgodnie bowiem w wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II CSK 360/08 poręczyciel weksla in blanco może zgłaszać skutecznie zarzuty wskazujące na wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 sierpnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 101/06). Poręczycielowi przysługują zatem nie tylko zarzuty co do wady formalnej weksla (art. 32 Prawa wekslowego). Nie można jednak pomijać faktu, że zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z deklaracją wekslową musi być jednak przez pozwanych poręczycieli wekslowych udowodniony (art. 6 k.c.).

W myśl art. 709¹⁵ k.c., w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Za słuszny należy uznać pogląd, że przez korzyści uzyskane przez finansującego wobec wcześniejszego rozwiązania umowy leasingu, które są związane z obowiązkiem zapłaty pozostałych rat wynagrodzenia przez korzystającego, należy w szczególności rozumieć wartość odzyskanego przez finansującego przedmiotu leasingu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2011 r., sygn. akt I CSK 715/10).

Zmierzając zatem do ustalenia wysokości kwoty należnej powodowi z tytułu rozwiązania umowy leasingu nr K 101396 pozwani wnieśli o zobowiązanie powoda do złożenia do akt sprawy tej umowy celem wykazania kwoty wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat. Wnieśli również o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa celem ustalenia wartości przedmiotu leasingu zagospodarowanego przez powoda po zakończeniu umowy leasingu, o którą to wartość należałoby pomniejszyć należne powodowi świadczenie, ustalone ostatecznie w oparciu o opinię biegłego z zakresu rachunkowości, pozwalającą określić ostateczny bilans zamknięcia tejże umowy.

Biegły sądowy z zakresu rzeczoznawstwa majątkowego J. C. ustalił rynkową (realną) wartość zagospodarowanego przez powoda przedmiotu leasingu według stanu na dzień 03 czerwca 2009 r. na kwotę 55.200 zł brutto (tj. 45.245,90 zł netto).

Zgodnie natomiast z treścią zawartej przez strony umowy leasingu (punkt 10.9 OWUL) do rozliczeń przyjmowana jest kwota netto **uzyskana ze sprzedaży** przedmiotu leasingu. W przekonaniu Sądu rynkowa (realna) wartość przedmiotu leasingu nie może zatem w realiach niniejszej sprawy zostać uznana za miarodajną dla obliczeń, gdyż strony podpisały umowę leasingu, w tym przyjęły bez zastrzeżeń stanowiące jej integralną część OWUL, a zatem przyjęcie wartości hipotetycznej (ustalonej przez biegłego) byłoby sprzeczne z umową stron, zawartą zgodnie z zasadą

swobody umów (art. 353¹ k.c.). Sąd przyjął zatem do obliczeń wartość netto faktycznie uzyskaną ze sprzedaży (38.000 zł.) tym bardziej, że biegły stwierdził, iż jest to akceptowalna kwota sprzedaży przedmiotu leasingu (k. 447). W tym miejscu wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych przyjmuje się, że korzyść uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu, o którą pomniejszona ma być kwota płatna przez byłego korzystającego na podstawie art. 709¹⁵ k.c. wyznacza cena uzyskana przez finansującego, na skutek sprzedaży rzeczy poleasingowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 667/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt V CSK 566/12). W razie zatem sprzedaży poleasingowej uzyskanie korzyści należy wiązać z realnie powstałym, a nie tylko możliwym do uzyskania dochodem z rzeczy, a więc przede wszystkim – z uzyskaną przez leasingodawcę (sprzedawcę) ceną sprzedaży.

Biegły z zakresu rachunkowości L. W. ostatecznie przyjął dwa warianty dla rozliczenia umowy leasingu przyjmując 1) wartość rynkową naczepy ciężarowej oraz 2) rzeczywistą cenę uzyskaną z zagospodarowania przedmiotu leasingu. Po pomniejszeniu kwoty wszelkich należności przysługujących powodowi z tytułu rozwiązania umowy leasingu o realną wartość przedmiotu leasingu w kwocie 45.245,90 zł netto bilans zamknięcia przedmiotowej umowy leasingu wyniósłby ostatecznie kwotę 47.378,29 zł (92.624,19 zł - 45.245,90 zł), zaś w przypadku przyjęcia rzeczywistej ceny uzyskanej z zagospodarowania przedmiotu leasingu bilans zamknięcia przedmiotowej umowy leasingu wyniósł kwotę **54.624,19 zł** (92.624,19 zł – 38.000 zł.)

Zważywszy na powyższe należało uznać, że powództwo nie zostało udowodnione w zakresie całej żądanej kwoty tj. 68.518,58 zł. Z tych względów Sąd w punkcie 1 sentencji wyroku, na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty wydany w dniu 30 października 2009 r. przez Sąd w sprawie o sygn. akt II Nc 16658/09 odnośnie Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1) w całości i w punkcie 2 sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanych Z. P., C. H., T. G. i L. H. (1) solidarnie na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w W. kwotę 54.624,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2009 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 k.c., zasądzając je od dnia 23 września 2009 roku. Sąd miał bowiem na względzie, że weksel został prawidłowo przedstawiony do zapłaty jego wystawcy w dniu wskazanym przez powoda tj. w dniu 07 września 2009 r. (k. 7) Pisma tożsamej treści zostały skierowane również do poręczycieli wekslowych, czego pozwani w toku niniejszego procesu nie kwestionowali. Weksel został przedstawiony do zapłaty do dnia 22 września 2009 roku, a zatem z dniem następnym roszczenie powoda stało się wymagalne i od tej daty powód słusznie żąda odsetek. Odsetki te podlegały, ze względu na zmianę treści art. 481 k.c., rozbiciu na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. Artykuł 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw znajduje, w ocenie Sądu, zastosowanie do odsetek za opóźnienie. Norma ta nakazuje rozliczać wartość odsetek należnych za okres do dnia wejścia w życie na podstawie przepisów sprzed nowelizacji, tj. wedle dotychczasowej stopy odsetek ustawowych określonej zgodnie z art. 359 § 2, § 3 k.c. i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia. Za okres po wejściu w życie nowelizacji w stosunku do odsetek ustawowych zastosowanie znajduje zaś art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu po nowelizacji. Takie rozumienie przepisu przejściowego sprawia, że koniecznym jest, wobec istnienia po 1 stycznia 2016 r. dwóch rodzajów odsetek ustawowych, dookreślenie, że obowiązkiem pozwanego po tym dniu jest zapłata odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powód przegrał niniejszą sprawę w stosunku (...) i w takim też stosunku do wszystkich kosztów procesu powinien pokryć koszty niniejszego postępowania. Na koszty te po stronie powoda złożyły się: 857 zł tytułem opłaty od pozwu, 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany L. H. (1) poniósł koszty w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3.600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa tj. 17 zł. Pozostali pozwani korzystali z pomocy pełnomocnika ustanowionego dla nich z urzędu, zaś wszyscy zostali zwolnieni od opłaty od zarzutów. Nadto Sąd zwolnił pozwanych od opłaty od zażalenia na postanowienie z dnia 24 września 2010 roku oraz na postanowienie z dnia 28 listopada 2011 roku. Koszty procesu łącznie wyniosły 8.091 zł. Powód z tej sumy powinien był zatem uiścić koszty w wysokości 1.640,72 zł ((...) x 8.091 zł). Różnicę wynikającą z kosztów,

które powód winien ponieść, a które faktycznie poniósł (4.474 zł - 1.640,72 zł = 2.833,28 zł) należało zatem zasądzić solidarnie od pozwanych na rzecz powoda, o czym Sąd orzekł w pkt 4 wyroku, stosując art. 105 k.p.c.

W toku procesu tymczasowo w sum budżetowych Skarbu Państwa została wyłożona łączna kwota 5.428,40 zł, na którą składają się: 2.570 zł (opłata od zarzutów, od uiszczenia której wszyscy pozwani zostali zwolnieni), 685,2 zł. x 2 (opłata od dwóch zażaleń, od uiszczenia której pozwani zostali zwolnieni), 588 zł. i 900 zł. (wynagrodzenie biegłych za sporządzone opinie k. 428, 464). Biorąc pod uwagę stosunek, w jakim powód przegrał proces, Sąd stosując art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od powoda kwotę 1.100,76 zł. ((...) x 5.428,40 zł) o czym orzeczono w punkcie 5 wyroku.

Jednocześnie w pkt 6 wyroku Sąd na mocy art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych odstąpił od obciążania pozwanych obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa w zakresie w jakim przegrali oni proces tj. obowiązkiem uiszczenia kwoty 4.327,64 zł ((...) x 5.428,40 zł) i przejął ją na rachunek Skarbu Państwa. Sąd miał bowiem na względzie, że w toku procesu wszyscy pozwani zostali zwolnieni od kosztów sądowych z uwagi na ich ciężką sytuację materialną i osobistą, a zatem obciążenie pozwanych powyższymi kosztami było niecelowe z uwagi na zasadę słuszności.

W pkt 7 wyroku Sąd przyznał pełnomocnikowi z urzędu, reprezentującemu pozwanych Z. P., T. G. i C. H. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. kwotę 3.600 zł. ustaloną na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu powiększoną o należny podatek VAT zgodnie z § 2 pkt 3 wspomnianego wyżej Rozporządzenia. Sąd uznał przy tym, że pełnomocnikowi pozwanych należy się zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela przy tym stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 r. (III CZP 130/06, LEX nr 212453), w której to Sąd Najwyższy stwierdził, że wynagrodzenie pełnomocnika jest w pierwszej kolejności powiązane z wartością przedmiotu sprawy (przy roszczeniu majątkowym) lub jej rodzajem. Sprawa jest jedna, bez względu na liczbę występujących w niej osób i strona też jest jedna, również wtedy gdy - przy współuczestnictwie procesowym - w jej charakterze występuje kilka podmiotów. W. charakter strony w danej sprawie nie stanowi wyodrębnionego kryterium ustalania kosztów związanych z zastępstwem procesowym. Rodzaj i stopień złożoności sprawy oraz niezbędny (lub wymagany) nakład pracy radcy prawnego, a więc przesłanki ustalania wynagrodzenia umownego, stanowią dla sądu okoliczności mogące uzasadniać przyznanie w ramach zwrotu kosztów procesu opłat przewyższających stawki minimalne. W tym miejscu zauważyć należy, że sporządzone przez pełnomocnika r. pr. M. B. zarzuty od nakazu zapłaty wszystkich pozwanych (k. 43, 141) są niemal identyczne w treści i zawierają tożsamą argumentację oraz zarzuty i wnioski dowodowe. Ich sporządzenie zatem (pomimo, że dotyczy trzech pozwanych) nie wymagało zwiększonego nakładu pracy pełnomocnika. Okoliczność zaś, że po stronie pozwanej w niniejszej sprawie znajdowały się 3 osoby nie mogła mieć wpływu na wysokość wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu, gdyż przedmiotem postępowania pozostało nadal jedno roszczenie skierowane do wszystkich pozwanych, oparte na tej samej podstawie faktycznej i prawnej.

Na koniec należy dodać, że nakaz zapłaty z dnia 30 października 2009 roku stał się prawomocny z dniem 11 stycznia 2013 r. wobec pozwanego (...) Spółki jawnej z siedzibą w C., zaś nakaz zapłaty z dnia 24 września 2010 r. uprawomocnił się w stosunku do wymienionych w nim pozwanych (I. R., M. H. i P. R.) w dniu 10 listopada 2010 r. Mając powyższe na względzie Sąd w punkcie 2 i 4 wyroku zastrzegł solidarną odpowiedzialność pozwanych L. H. (1), Z. P., T. G. i C. H. z tymi pozwanymi, którzy skutecznie w/w nakazów zapłaty nie zaskarżyli.

(...)